

Arrest

nr. 92 022 van 23 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, E.M., luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

Op 27/09/2005 werd u lid van de oppositiepartij Musavat

Tijdens de parlementsverkiezingen van november 2005 trad u op als waarnemer van Musavat

Toen u de stemmen wou tellen werd dit u verboden. U werd opgepakt door de politie en één maand vastgehouden op het politiekantoor. U werd toen vaak geslagen.

Op 01/07/2007 werd uw zoon opgepakt door de politie om u onder druk te zetten. Een week later bood u zich bij de politie aan waarna uw zoon werd vrijgelaten. U verbleef vijftien dagen in de gevangenis. Zowel u als uw zoon werden tijdens jullie aanhouding geslagen. De politie kwam ook vaak bij u thuis langs om te verhinderen dat u aan oppositiemeetings zou deelnemen.

In 2011 werd uw zoon lid van M.

Op 02/04/2011 nam u samen met uw zoon T.M. deel aan een manifestatie georganiseerd door de oppositie in Baku.

Toen de politie gewelddadig tussenkwam konden jullie vluchten. U vernam thuis dat er vele opposanten werden gearresteerd.

Diezelfde dag nog dook u met uw gezin onder bij familie in het dorp Tez Kend in de regio Adjabeli.

Op 10/01/2012 reisde u samen met uw zoon verborgen in een trein naar Kiev. Van daar reisden jullie in een wagen naar België waar u op 20/01/2012 samen met uw zoon T.M.(O.V. 6.946.638) uw asielaanvraag indiende.

Uw vrouw en dochter verblijven terug in jullie woning in Baku.

U heeft van uw vrouw vernomen dat er de laatste maand tweemaal mannen in burger zijn komen vragen waar u bent.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart en deze van uw zoon, het militair boekje van uw zoon, uw lidkaart van Musavat. en deze van uw zoon, een aanbeveling van Musavat, een attest dd. 05/01/2012 dat aantoont dat uw zoon sinds 25/11/2011 lid is van Musavat, een attest dd. 31/10/2005 dat u waarnemer was tijdens de parlementsverkiezingen van november 2005, en een artikel dd. 05/01/2012 uit de krant Azadlyg."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, E.M., luidt als volgt:

Uit uw verklaringen (CGVS p. 5) blijkt dat u na uw deelname aan de betoging van 02/04/2011 met uw gezin onderdook bij familie in het dorp Tez Kend in de regio Adjabeli.

U leefde er 9 maanden ondergedoken tot aan uw vertrek met uw zoon begin januari 2012. U had immers na de betoging vernomen dat actieve leden van Musavat bij hun thuis werden gearresteerd.

Ook uw zoon verklaart (CGVS zoon p. 4) dat jullie toen 9 maanden ondergedoken leefden opdat de overheid jullie niet zou oppakken.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u en uw zoon incoherente en onaannemelijke verklaringen afleggen over jullie contacten met de buitenwereld toen jullie ondergedoken leefden.

Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 4) en deze van uw zoon (CGVS zoon p. 2 & 4-5) dat u in november 2011, samen met uw zoon en vrouw, een nieuwe identiteitskaart verkreeg in het politiebureau van de Nizami-wijk in Baku (zie de door u en uw zoon neergelegde identiteitskaart), een document dat u een maand eerder samen met uw zoon was gaan aanvragen.

Bij confrontatie met de vaststelling dat in de periode dat u en uw zoon uit angst voor de overheid ondergedoken leefden jullie tweemaal contact hadden met de politie om een identiteitskaart te bekomen, stelt u (CGVS p. 11) dat dit een paspoortbureau van de politie betrof en geen rechercheafdeling van de politie was.

Bij confrontatie met deze vaststelling stelt uw zoon (CGVS zoon p. 4) dat dit document ophalen snel ging en dat dit niet gevaarlijk was.

Deze motiveringen voldoen niet aangezien uit jullie verklaringen blijkt dat een dergelijke identiteitskaart dient te worden aangevraagd en opgehaald bij het politiebureau, hetgeen aldus in de context van jullie asielrelaas een risicovolle onderneming was.

Het is echter niet aannemelijk dat iemand die geviseerd wordt door de Azerbeidzjaanse autoriteiten, die door deze autoriteiten opgesloten werd en mishandeld, en die omwille van zijn vrees voor deze Azerbeidzjaanse autoriteiten ondergedoken leefde, toch het risico neemt om een identiteitskaart te gaan afhalen bij deze autoriteiten. Door zich persoonlijk tweemaal te wenden tot de autoriteiten die u reeds meermaals gearresteerd en vastgehouden hebben, liep u immers het risico om opnieuw problemen te krijgen.

Dergelijke handelswijze ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Uw zoon stelt verder dat hij, tijdens de periode dat jullie ondergedoken leefden in Adjabeli, tweemaal het onderduikadres heeft verlaten: éénmaal in november 2011 om een nieuwe identiteitskaart (zie identiteitskaart dd. 26/11/2011) te verkrijgen en een tweede maal in januari 2012 om bij het hoofdkwartier van Musavat in Baku een attest van lidmaatschap te verkrijgen (zie attest Musavat dd. 05/01/2012). Uw zoon stelt uitdrukkelijk dat hij enkel die twee keer de woning waar jullie ondergedoken leefden heeft verlaten.

Bij verdere bevraging blijkt echter dat hij ook een maand voor hij zijn nieuwe identiteitskaart in november 2011 verkreeg naar Baku was gegaan om dit document aan te vragen, i.e. een derde keer dat uw zoon de onderduikplaats verliet.

Toen uw zoon er verder op werd gewezen dat er zich in zijn militair boekje een stempel bevindt die er op 19/12/2011 werd in geplaatst, stelt hij dat zijn moeder deze voor hem bij het militair commissariaat is gaan halen.

Deze bewering staat in schril contrast met de aanvankelijke verklaring van uw zoon (CGVS zoon p. 2) dat hij zich toen op 19/12/2011 zelf heeft moeten aanbieden om deze stempel in zijn militair boekje te bekomen en dat hij dit samen met u deed, i.e. een vierde keer dat uw zoon de onderduikplaats verliet. Niet alleen wordt de geloofwaardigheid van de beweringen van uw zoon ondermijnd, maar wordt ook de ernst van zijn beweerd vrees ondermijnd aangezien het onaannemelijk is dat indien uw zoon werkelijk vreesde om door de autoriteiten te worden opgepakt, hij zich zomaar - hetzij rechtstreeks of onrechtstreeks - tot de autoriteiten zou wenden om een stempel in zijn militair boekje te laten zetten.

Uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw zoon betreffende het aantal keren dat jullie de onderduikplaats hebben verlaten en naar Baku zijn gegaan vallen evenmin te rijmen met elkaar.

U verklaart immers (CGVS p. 5) dat u tijdens de periode dat jullie ondergedoken leefden nog met uw zoon in november 2011 naar het hoofdkwartier van Musavat in Baku bent geweest om uw zoon lid te maken, i.e. een vijfde keer dat uw zoon zijn onderduikplaats verliet.

Uw zoon (CGVS zoon p. 2) stelt ook dat u hem vergezeld naar het hoofdkwartier van Musavat in Baku toen hij er het attest dd. 05/01/2012 verkreeg, terwijl u hieromtrent verklaart (CGVS p. 4) dat dit attest hem per post werd bezorgd.

Gelet op de vrees die jullie koesterden om opgepakt te worden is het bijzonder merkwaardig dat jullie verklaringen betreffende jullie ondergedoken verblijf zo incoherent zijn.

Aldus moet worden geconcludeerd dat bovenstaande vaststellingen niet te rijmen vallen met uw verklaringen (CGVS p. 5) en deze van uw zoon (CGVS zoon p. 4-5) dat jullie gedurende de laatste 9 maanden voor jullie vlucht ondergedoken leefden uit angst te worden opgepakt en in de gevangenis te belandden, dat u noch uw zoon toen contact hadden met overheidsinstanties, en dat de autoriteiten al die tijd niet wisten waar jullie zich bevonden.

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van u en uw zoon op zwaarwichtige wijze ondermijnd.

Verder zijn er tussen uw verklaringen en deze van uw zoon nog opvallende incoherenties en tegenstrijdigheden.

Zo verklaart u aanvankelijk (CGVS p. 6) wat betreft jullie deelname aan de betoging van 02/04/2012 dat uw zoon toen door de politie met matrakken werd geslagen en dat u hiervan getuige was. Kort hierna verklaart u dat u niet echt getuige hiervan was maar dat u later de sporen van slagen op uw zoon had gezien.

Uw zoon stelde echter (CGVS zoon p. 4) dat hij tijdens deze betoging niet werd geslagen.

Ook verklaart u (CGVS p. 7) dat de betoging van 02/04/2012 doorging op het Fonteinplein, terwijl uw zoon stelt (CGVS zoon p. 3-4) dat deze betoging plaatsvond nabij de metro halte Icheri Seher en niet op een plein.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het hier twee aparte locaties betreft die zich op een afstand van elkaar bevinden en dat er bv. nog andere metro haltes meer nabij het Fonteinplein zijn. De vaststelling dat jullie verschillende locaties geven waar de betoging van 02/04/2012 doorging ondermijnt dan ook jullie bewering als zouden jullie hieraan deelgenomen hebben.

Eveneens verklaart u (CGVS p. 9) dat u zo'n 4 à 5 keer thuis door politie in burger werd opgezocht om te verhinderen dat u zou deelnemen aan betogingen waartijdens u telkens in de aanwezigheid van uw vrouw en zoon door hen werd beledigd.

Uw zoon stelt daarentegen (CGVS zoon p. 3) dat dergelijke incidenten nooit plaatsvonden en dat de politie in burger wel thuis langskwam maar dat u toen elders was.

Bij confrontatie stelt uw zoon dat hij toen nog klein was en dat dit hem niet interesseerde en hij er weinig aandacht voor had. Ondanks de relatief jonge leeftijd van uw zoon mag er gelet op de intensiteit van deze incidenten, een vader die zo'n 4 à 5 keer in de aanwezigheid van zijn zoon werd beledigd door politiemannen, worden verwacht dat uw zoon hiervan weet zou hebben.

Ook moet opgemerkt worden dat uw verklaring (CGVS p. 7) dat er na de manifestatie van 02/04/2011 geen oppositiebetogingen in april 2011 meer plaatsvonden in Baku, niet te rijmen valt met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal; twee weken later vond er immers wederom

een grote betoging medegeorganiseerd door Musavat plaats waar tijdens de politie gewelddadig tussenkwam en tientallen opposanten werden gearresteerd.

Evenmin valt uw verklaring (CGVS p. 10) dat het hoofdkwartier van Musavat in Baku recent geen problemen heeft ondervonden met de Azerbeidzjaanse autoriteiten te rijmen met bovenvermelde informatie, waaruit blijkt dat de politie in april 2011 een inval hield in het hoofdkwartier van Musavat in Baku die meerdere uren duurde.

Aangezien u volgens uw verklaringen (CGVS p. 3 & 5) in de periode dat u ondergedoken leefde de politieke situatie nog volgde en contact had met leden van Musavat en zelfs bij het hoofdkwartier van Musavat in Baku bent langsgesgaan, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van deze ernstige voorvallen die leden van uw partij toen kenden.

De vaststelling dat u hiervan niet op de hoogte bent, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerdde politieke engagement en aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 4-5) en deze van uw zoon (CGVS zoon p. 2-3) inzake jullie vluchtroute in een wagen van Oekraïne naar België.

Uit jullie verklaringen blijkt dat de passeur valse documenten voor jullie had aangemaakt maar jullie weten niet welke soort documenten dit waren. Het waren de passeurs die bij de douanecontrole aan de Poolse grens deze documenten toonden. U noch uw zoon weten of er zich een visum in deze documenten bevond noch kon u enige informatie geven (land van uitreiking, geldigheid, doel, welke documenten ter ondersteuning van dit visum) over dit eventuele visum. De passeur had verder geen afspraak gemaakt wat jullie dienden te zeggen indien jullie tijdens een identiteitscontrole over de documenten zouden worden bevroegd.

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u en uw zoon geen informatie kunnen geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort valse document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Bijgevolg is uw verklaring en deze van uw zoon volgens dewelke jullie niet weten hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het document die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw zoon jullie Azerbeidzjaans paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw identiteitskaart en deze van uw zoon bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Uw lidkaart van Musavat en deze van uw zoon, het aanbevelingsattest van Musavat, en het attest dd. 05/01/2012 dat aantoont dat uw zoon sinds 25/11/2011 lid is van Musavat, tonen niet aan als zouden u en uw zoon de beweerdde problemen hebben gekend.

Het attest dd. 31/10/2005 dat u waarnemer was tijdens de parlementsverkiezingen van november 2005 toont niet aan als zou u toen de door u beweerdde problemen hebben gekend.

Het artikel dd. 05/01/2012 uit de krant Azadlyg omschrijft de problemen die bepaalde leden van Musavat n.a.v. betogingen in 2011 kenden maar levert geen informatie over uw persoonlijke problemen (zie CGVS p. 3)."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake tweede verzoeker, T.M., luidt het asielaanvraag als volgt:

“U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku.

Op 10/01/2012 heeft u uw land van herkomst verlaten.

Op 20/01/2012 heeft u samen met uw vader Elshad Mammadov (O.V. 6.946.634) in België asiel aangevraagd.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald.

Uw vader verklaart het volgende:

“U, een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. Op 27/09/2005 werd u lid van de oppositiepartij Musavat. Tijdens de parlementsverkiezingen van november 2005 trad u op als waarnemer van Musavat. Toen u de stemmen wou tellen werd dit u verboden. U werd opgepakt door de politie en één maand vastgehouden op het politiekantoor. U werd toen vaak geslagen. Op 01/07/2007 werd uw zoon opgepakt door de politie om u onder druk te zetten. Een week later bood u zich bij de politie aan waarna uw zoon werd vrijgelaten. U verbleef vijftien dagen in de gevangenis. Zowel u als uw zoon werden tijdens jullie aanhouding geslagen. De politie kwam ook vaak bij u thuis langs om te verhinderen dat u aan oppositiemeetings zou deelnemen. In 2011 werd uw zoon lid van Musavat. Op 02/04/2011 nam u samen met uw zoon Teymur deel aan een manifestatie georganiseerd door de oppositie in Baku. Toen de politie gewelddadig tussenkwam konden jullie vluchten. U vernam thuis dat er vele opposanten werden gearresteerd. Diezelfde dag nog dook u met uw gezin onder bij familie in het dorp Tez Kend in de regio Adjabeli. Op 10/01/2012 reisde u samen met uw zoon verborgen in een trein naar Kiev. Van daar reisden jullie in een wagen naar België waar u op 20/01/2012 samen met uw zoon Teymur Mammadli (O.V. 6.946.638) uw asielaanvraag indiende. Uw vrouw en dochter verblijven terug in jullie woning in Baku. U heeft van uw vrouw vernomen dat er de laatste maand tweemaal mannen in burger zijn komen vragen waar u bent. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart en deze van uw zoon, het militair boekje van uw zoon, uw lidkaart van Musavat en deze van uw zoon, een aanbeveling van Musavat, een attest dd. 05/01/2012 dat aantoonst dat uw zoon sinds 25/11/2011 lid is van Musavat, een attest dd. 31/10/2005 dat u waarnemer was tijdens de parlementsverkiezingen van november 2005, en een artikel dd. 05/01/2012 uit de krant Azadlyg.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake tweede verzoeker, T.M., luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader Elshad Mammadov (O.V. 6.946.634).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw vader hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

“Uit uw verklaringen (CGVS p. 5) blijkt dat u na uw deelname aan de betoging van 02/04/2011 met uw gezin onderdook bij familie in het dorp Tez Kend in de regio Adjabeli. U leefde er 9 maanden ondergedoken tot aan uw vertrek met uw zoon begin januari 2012. U had immers na de betoging vernomen dat actieve leden van Musavat bij hun thuis werden gearresteerd. Ook uw zoon verklaart (CGVS zoon p. 4) dat jullie toen 9 maanden ondergedoken leefden opdat de overheid jullie niet zou oppakken. Er dient echter te worden vastgesteld dat u en uw zoon incoherente en onaannemelijke verklaringen afleggen over jullie contacten met de buitenwereld toen jullie ondergedoken leefden.

Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 4) en deze van uw zoon (CGVS zoon p. 2 & 4-5) dat u in november 2011, samen met uw zoon en vrouw, een nieuwe identiteitskaart verkreeg in het politiebureau van de Nizami-wijk in Baku (zie de door u en uw zoon neergelegde identiteitskaart), een

document dat u een maand eerder samen met uw zoon was gaan aanvragen. Bij confrontatie met de vaststelling dat in de periode dat u en uw zoon uit angst voor de overheid ondergedoken leefden jullie tweemaal contact hadden met de politie om een identiteitskaart te bekomen, stelt u (CGVS p. 11) dat dit een paspoortbureau van de politie betrof en geen rechercheafdeling van de politie was. Bij confrontatie met deze vaststelling stelt uw zoon (CGVS zoon p. 4) dat dit document ophalen snel ging en dat dit niet gevaarlijk was. Deze motiveringen voldoen niet aangezien uit jullie verklaringen blijkt dat een dergelijke identiteitskaart dient te worden aangevraagd en opgehaald bij het politiebureau, hetgeen aldus in de context van jullie asielrelaas een risicovolle onderneming was. Het is echter niet aannemelijk dat iemand die geviseerd wordt door de Azerbeidzjaanse autoriteiten, die door deze autoriteiten opgesloten werd en mishandeld, en die omwille van zijn vrees voor deze Azerbeidzjaanse autoriteiten ondergedoken leefde, toch het risico neemt om een identiteitskaart te gaan afhalen bij deze autoriteiten. Door zich persoonlijk tweemaal te wenden tot de autoriteiten die u reeds meermaals gearresteerd en vastgehouden hebben, liep u immers het risico om opnieuw problemen te krijgen. Dergelijke handelswijze ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Uw zoon stelt verder dat hij, tijdens de periode dat jullie ondergedoken leefden in Adjabeli, tweemaal het onderduikadres heeft verlaten: éénmaal in november 2011 om een nieuwe identiteitskaart (zie identiteitskaart dd. 26/11/2011) te verkrijgen en een tweede maal in januari 2012 om bij het hoofdkwartier van Musavat in Baku een attest van lidmaatschap te verkrijgen (zie attest Musavat dd. 05/01/2012). Uw zoon stelt uitdrukkelijk dat hij enkel die twee keer de woning waar jullie ondergedoken leefden heeft verlaten. Bij verdere bevraging blijkt echter dat hij ook een maand voor hij zijn nieuwe identiteitskaart in november 2011 verkreeg naar Baku was gegaan om dit document aan te vragen, i.e. een derde keer dat uw zoon de onderduikplaats verliet. Toen uw zoon er verder op werd gewezen dat er zich in zijn militair boekje een stempel bevindt die er op 19/12/2011 werd in geplaatst, stelt hij dat zijn moeder deze voor hem bij het militair commissariaat is gaan halen. Deze bewering staat in schril contrast met de aanvankelijke verklaring van uw zoon (CGVS zoon p. 2) dat hij zich toen op 19/12/2011 zelf heeft moeten aanbieden om deze stempel in zijn militair boekje te bekomen en dat hij dit samen met u deed, i.e. een vierde keer dat uw zoon de onderduikplaats verliet. Niet alleen wordt de geloofwaardigheid van de beweringen van uw zoon ondermijnd, maar wordt ook de ernst van zijn beweerde vrees ondermijnd aangezien het onaannemelijk is dat indien uw zoon werkelijk vreesde om door de autoriteiten te worden opgepakt, hij zich zomaar - hetzij rechtstreeks of onrechtstreeks - tot de autoriteiten zou wenden om een stempel in zijn militair boekje te laten zetten. Uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw zoon betreffende het aantal keren dat jullie de onderduikplaats hebben verlaten en naar Baku zijn gegaan vallen evenmin te rijmen met elkaar. U verklaart immers (CGVS p. 5) dat u tijdens de periode dat jullie ondergedoken leefden nog met uw zoon in november 2011 naar het hoofdkwartier van Musavat in Baku bent geweest om uw zoon lid te maken, i.e. een vijfde keer dat uw zoon zijn onderduikplaats verliet. Uw zoon (CGVS zoon p. 2) stelt ook dat u hem vergezeld naar het hoofdkwartier van Musavat in Baku toen hij er het attest dd. 05/01/2012 verkreeg, terwijl u hieromtrent verklaart (CGVS p. 4) dat dit attest hem per post werd bezorgd. Gelet op de vrees die jullie koesterden om opgepakt te worden is het bijzonder merkwaardig dat jullie verklaringen betreffende jullie ondergedoken verblijf zo incoherent zijn.

Aldus moet worden geconcludeerd dat bovenstaande vaststellingen niet te rijmen vallen met uw verklaringen (CGVS p. 5) en deze van uw zoon (CGVS zoon p. 4-5) dat jullie gedurende de laatste 9 maanden voor jullie vlucht ondergedoken leefden uit angst te worden opgepakt en in de gevangenis te belandden, dat u noch uw zoon toen contact hadden met overheidsinstanties, en dat de autoriteiten al die tijd niet wisten waar jullie zich bevonden. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van u en uw zoon op zwaarwichtige wijze ondermijnd.

Verder zijn er tussen uw verklaringen en deze van uw zoon nog opvallende incoherenties en tegenstrijdigheden.

Zo verklaart u aanvankelijk (CGVS p. 6) wat betreft jullie deelname aan de betoging van 02/04/2012 dat uw zoon toen door de politie met matrakken werd geslagen en dat u hiervan getuige was. Kort hierna verklaart u dat u niet echt getuige hiervan was maar dat u later de sporen van slagen op uw zoon had gezien. Uw zoon stelde echter (CGVS zoon p. 4) dat hij tijdens deze betoging niet werd geslagen.

Ook verklaart u (CGVS p. 7) dat de betoging van 02/04/2012 doorging op het Fonteinplein, terwijl uw zoon stelt (CGVS zoon p. 3-4) dat deze betoging plaatsvond nabij de metrohalte Icheri Seher en niet op een plein. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het hier twee aparte locaties betreft die zich op

een afstand van elkaar bevinden en dat er bv. nog andere metrohaltes meer nabij het Fonteinplein zijn. De vaststelling dat jullie verschillende locaties geven waar de betoging van 02/04/2012 doorging ondermijnt dan ook jullie bewering als zouden jullie hieraan deelgenomen hebben.

Eveneens verklaart u (CGVS p. 9) dat u zo'n 4 à 5 keer thuis door politie in burger werd opgezocht om te verhinderen dat u zou deelnemen aan betogingen waartijdens u telkens in de aanwezigheid van uw vrouw en zoon door hen werd beledigd. Uw zoon stelt daarentegen (CGVS zoon p. 3) dat dergelijke incidenten nooit plaatsvonden en dat de politie in burger wel thuis langskwam maar dat u toen elders was. Bij confrontatie stelt uw zoon dat hij toen nog klein was en dat dit hem niet interesseerde en hij er weinig aandacht voor had. Ondanks de relatief jonge leeftijd van uw zoon mag er gelet op de intensiteit van deze incidenten, een vader die zo'n 4 à 5 keer in de aanwezigheid van zijn zoon werd beledigd door politiemannen, worden verwacht dat uw zoon hiervan weet zou hebben.

Ook moet opgemerkt worden dat uw verklaring (CGVS p. 7) dat er na de manifestatie van 02/04/2011 geen oppositiebetogingen in april 2011 meer plaatsvonden in Baku, niet te rijmen valt met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal; twee weken later vond er immers wederom een grote betoging medegeorganiseerd door Musavat plaats waar tijdens de politie gewelddadig tussenkwam en tientallen opposanten werden gearresteerd. Evenmin valt uw verklaring (CGVS p. 10) dat het hoofdkwartier van Musavat in Baku recent geen problemen heeft ondervonden met de Azerbeidzjaanse autoriteiten te rijmen met bovenvermelde informatie, waaruit blijkt dat de politie in april 2011 een inval hield in het hoofdkwartier van Musavat in Baku die meerdere uren duurde. Aangezien u volgens uw verklaringen (CGVS p. 3 & 5) in de periode dat u ondergedoken leefde de politieke situatie nog volgde en contact had met leden van Musavat en zelfs bij het hoofdkwartier van Musavat in Baku bent langsgesegaan, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van deze ernstige voorvallen die leden van uw partij toen kenden. De vaststelling dat u hiervan niet op de hoogte bent, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde politieke engagement en aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 4-5) en deze van uw zoon (CGVS zoon p. 2-3) inzake jullie vluchtroute in een wagen van Oekraïne naar België. Uit jullie verklaringen blijkt dat de passeur valse documenten voor jullie had aangemaakt maar jullie weten niet welke soort documenten dit waren. Het waren de passeurs die bij de douanecontrole aan de Poolse grens deze documenten toonden. U noch uw zoon weten of er zich een visum in deze documenten bevond noch kon u enige informatie geven (land van uitreiking, geldigheid, doel, welke documenten ter ondersteuning van dit visum) over dit eventuele visum. De passeur had verder geen afspraak gemaakt wat jullie dienden te zeggen indien jullie tijdens een identiteitscontrole over de documenten zouden worden bevraagd. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u en uw zoon geen informatie kunnen geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort valse document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring en deze van uw zoon volgens dewelke jullie niet weten hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het document die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw zoon jullie Azerbeidzjaans paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en deze van uw zoon bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Uw lidkaart van Musavat en deze van uw zoon, het aanbevelingsattest van Musavat, en het attest dd. 05/01/2012 dat aantoonde dat uw zoon sinds 25/11/2011 lid is van Musavat, tonen niet aan als zouden u en uw zoon de beweerde problemen hebben

gekend. Het attest dd. 31/10/2005 dat u waarnemer was tijdens de parlementsverkiezingen van november 2005 toont niet aan als zou u toen de door u beweerde problemen hebben gekend. Het artikel dd. 05/01/2012 uit de krant Azadlyg omschrijft de problemen die bepaalde leden van Musavat n.a.v. betogingen in 2011 kenden maar levert geen informatie over uw persoonlijke problemen (zie CGVS p. 3).”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 29 juni 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, een schending van artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers vatten aan met een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringplicht en menen dat de commissaris-generaal deze plicht geschonden heeft, vermits in casu niet is voldaan aan één van de draagkrachtvereisten, met name de feitelijke aanvaardbaarheid, *“daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld”* (zie verzoekschrift, p.5). Verzoekers steunen hierbij ook op het zorgvuldigheidsbeginsel en verwijzen bovendien naar de artikelen 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren met betrekking tot de door de commissaris-generaal vastgestelde incoherente en onaannemelijke verklaringen, over hun contact met de buitenwereld gedurende de periode dat ze ondergedoken waren, aan dat hij geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten.

Ze stellen dat het feit dat ze zich enkele keren tot de politieautoriteiten hebben gewend, geen risicovolle onderneming was. Ze laten gelden dat ze niet vervolgd worden door de politie zelf, maar door *“mensen in burgerlijke kledij van een speciale veiligheidsdienst die niets te maken heeft met de politiediensten”* (zie verzoekschrift p. 7).

Daarnaast zouden verzoekers verplicht zijn zich op hun nieuw adres in te schrijven (propiska) door zich aan te melden bij de dienst “paspooten” van de politie, maar verklaren dat dit een aparte dienst van de politie is, met een meer administratieve functie.

Verzoekers wijzen erop dat ze naar een andere regio verhuisd zijn, waar ze niet officieel gezocht werden en dat ze ook nooit een officiële convocatie gekregen hebben om zich bij de politie aan te melden.

Tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker T.M. vijf keer -en niet twee keer- de plaats waar hij ondergedoken was, heeft verlaten om officiële documenten op te halen, brengen verzoekers in dat (zie verzoekschrift p. 8) *“hij zich alleen het aantal documenten dat hij ging halen herinnerde; dat toen de interviewer met hem meer diep inging met zijn relaas verzoeker opmerkte dat hij eigenlijk eerst het document ging opvragen en dan nog ging afhalen”*.

Aangaande de betoging van 2 april 2012 en de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers hieromtrent, menen verzoekers opnieuw dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten.

Verzoekers stellen dat E.M. geen directe getuige was, maar sporen van verwondingen aan zijn zoon had opgemerkt, waarvan hij (zie verzoekschrift p. 8) *“impliciet dacht dat deze te wijten waren aan slagen van de politie, maar dat deze ook aan de massa van betogers te wijten kon zijn”*.

Over de tegenstrijdige verklaringen die verzoekers aflegden in verband met de plaats van de betoging van 2 april 2012, poneren verzoekers dat de commissaris-generaal de feiten fout heeft beoordeeld, aangezien er verschillende plaatsen in Baku bestaan die de naam van “fontein” dragen en dat er in het park tegenover de metrohalte, een “Fonteinpark” gelegen is.

Verzoekers laten gelden dat er bij de vertaling van hun gezegden een fout is geslopen in “Fonteinpark” en een plaats met een fontein, en dat (zie verzoekschrift, p. 8) *“de tolk van Azerbajdiaans naar Frans vertaalde en dat de interviewer zelf direct van Frans naar Nederlands vertaalde bij het typen”*.

Waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de bezoeken door de politie in burgerkledij, menen verzoekers dat de commissaris-generaal de feiten fout heeft beoordeeld. Verzoeker T.M. was nog zeer jong; verzoeker E.M. verklaarde dat zijn dochter aanwezig was tijdens de bezoeken van de politie welke haar stress bezorgden, en zij uiteindelijk een miskraam kreeg. Verzoekers besluiten dat (zie verzoekschrift, p. 9) *“verzoeker het dus niet had over de aanwezigheid van zijn zoon”*.

Verzoekers halen vervolgens aan dat de commissaris-generaal bij zijn vaststelling dat verzoekers onvoldoende op de hoogte zijn van de politieke gebeurtenissen in hun land van herkomst, geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en sommige elementen van het dossier.

Ze verwijzen hiervoor naar de nota's van hun advocaat genomen tijdens het verhoor waaruit blijkt dat verzoeker E.M. expliciet heeft verteld dat in april 2011 twee betogingen plaatsvonden en dat hij zich voornamelijk had geuit betreffende de betoging van 2 april 2011 en hem daaromtrent geen verdere vragen werden gesteld. Betreffende de inval van de politie in het hoofdkwartier van Musavat in Baku wijzen verzoekers erop dat ze vóór de inval al ondergedoken waren.

Met betrekking tot de ongeloofwaardig bevonden verklaringen over de reisweg- en documenten stellen verzoekers aan dat ze een smokkelaar hebben betaald om hen te helpen illegaal de grens over te raken en ze niet weten of er een visum stond in het paspoort dat werd gebruikt door de smokkelaar wat niet uitsluit dat er geen visum was; ze herhalen dat zij de smokkelaar hebben betaald om zichzelf niet te moeten bekommeren om zulke details.

Ten slotte voeren verzoekers aan dat zo sommige van de door hen neergelegde documenten geen direct bewijs zijn van hun vervolging, deze op zijn minst een deel van het asielrelaas kunnen staven, zoals bijvoorbeeld de tijdlijn van het asielrelaas. Op zijn minst bevestigen deze documenten volgens hen hun politieke activiteiten en opinies terwijl (zie verzoekschrift, p. 11) *“het CGVS omgekeerd te gang ging bij het oordelen van de geloofwaardigheid van verzoekers door te oordelen dat de documenten de geloofwaardigheid van verzoekers niet herstellen”*.

Verzoekers voeren aan dat het standpunt van de commissaris-generaal niet houdbaar is omdat zijn beslissing niet gebaseerd is op de juiste en relevante feiten.

Ze vragen de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, ondergeschikt hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoeker, T.M., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, E.M., zijn vader, gaat de Raad enkel in op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift de schending van het voorzichtigheidsbeginsel aanhalen, wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Verzoekers geven echter niet weer op welke wijze het rechtsbeginsel door de bestreden beslissing zou geschonden zijn.

De Raad wijst erop dat artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan

een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoekers betwisten vooreerst dat hun contactopname met de overheidsdiensten een risicovolle onderneming was en de commissaris-generaal aldus geen rekening hield met de relevante feiten. Verzoekers voeren aan dat ze niet door de politie vervolgd werden maar door (zie verzoekschrift, p. 7) *“mensen in burgerkledij van een speciale veiligheidsdienst die niets te maken hebben met de politiediensten”* en dat ze tevens verplicht waren zich op hun nieuw adres in te schrijven bij de dienst “paspoorten” van de politie, een aparte dienst ervan met een meer administratieve functie.

Verzoekers wijzen er bovendien op dat zij niet officieel gezocht werden.

Verzoeker, T.M., bevestigt dat hij de plaats waar hij ondergedoken was vijf keer verlaten heeft, maar legt uit dat hij zich alleen het aantal documenten herinnerde en toen de met het verhoor belaste persoon hier dieper op inging, hij opmerkte dat hij eerst het document ging aanvragen en nadien dan ging afhalen.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers niet verder komen dan het herhalen van loutere beweringen welke niet door concrete gegevens ondersteund worden.

Zoals de commissaris-generaal in zijn nota van 19 juli 2012 (zie p. 4) terecht opmerkt, werd in de bestreden beslissing reeds vastgesteld dat de uitleg van verzoeker E.M. dat het een paspoortbureau van de politie betrof en geen rechercheafdeling, niet volstaat gezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat een identiteitskaart dient te worden aangevraagd en opgehaald bij het politiebureau.

In de context van het asielrelaas van verzoekers was dit wel degelijk een risicovolle onderneming. Het is immers weinig aannemelijk dat een persoon die door de Azerbeidjaanse autoriteiten werd opgesloten en mishandeld, en die naar aanleiding hiervan ondergedoken leefde, toch het risico neemt om een identiteitskaart af te halen bij de autoriteiten. Deze vaststelling keert zich tegen het bestaan van de voorgehouden vrees.

Bovendien merkt de commissaris-generaal in zijn nota terecht op dat verzoekers geen afdoend verweer bieden tegen de in de beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande hun verklaringen over het aantal keren dat ze de plaats waar ze waren ondergedoken hebben verlaten, noch tegen het besluit dat de door de zoon voorgehouden vrees ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij zich -

rechtstreeks of onrechtstreeks - tot de autoriteiten heeft gewend om een stempel in zijn militair boekje te laten plaatsen.

Waar de commissariaat-generaal in de zijn beslissingen vaststelt dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de vraag of de zoon al dan niet met een matrak werd bewerkt, herhaalt verzoeker dat hij geen directe getuige was van geweld maar sporen op de armen van zijn zoon opmerkte.

De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker zich enkel beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen zonder verder concrete argumenten te verschaffen.

Verzoeker E.M. verklaarde aanvankelijk immers dat zijn zoon door de politie met matrakken werd geslagen en hij hiervan getuige was terwijl hij kort nadien stelde dat hij enkel de sporen van slagen had gezien, terwijl zijn zoon daarentegen stelde dat hij tijdens die betogingen niet geslagen werd.

De opmerking in het verzoekschrift (zie p. 8) dat *“hij impliciet dacht dat deze (verwondingen) te wijten waren aan slagen van de politie, maar dat deze ook aan de massa van betogers te wijten kon zijn”*, bevestigt overigens de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers

Verzoekers betwisten vervolgens de tegenstrijdigheid in hun verklaringen over de plaats waar de betoging van 2 april 2012 plaatsvond en voeren aan dat de commissaris-generaal bijgevolg de feiten fout heeft beoordeeld.

Aan de hand van informatie die verzoekers toevoegen aan hun verzoekschrift pogen ze aan te tonen dat verschillende plaatsen in Baku de naam ‘fontein’ dragen, en er juist tegenover de metro een “Fonteinpark” is, waardoor het mogelijk is dat er een fout in de vertaling tussen “Fonteinplaats” en een plaats met een fontein is geslopen. Ze merken tevens op dat (zie verzoekschrift, p. 8) *“de tolk van Azerbajdiaans naar Frans vertaalde en dat de interviewer zelf direct van Frans naar Nederlands vertaalde bij het typen”*, waarvoor ze verwijzen naar de nota’s van hun advocaat.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker, E.M., verklaart dat de betoging doorging *“bij de plaats van de fontein in centrum”* (zie het verhoorverslag van 24 april 2012, p. 5), of nog *“fontein plaats”* (zie verhoorverslag, p. 7), terwijl verzoeker, T.M., zijn zoon, verklaart dat de betoging doorging *“nabij metro Icheri Seher”*, en niet op een plein (zie verhoorverslag van 24 april 2012, p. 3-4).

Wat betreft de aangevoerde fout van de dossierbehandelaar dienaangaande, wijst de Raad erop dat het aan verzoekers vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat ze verklaard hebben, op een andere manier werd gezegd.

Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet overeenstemmen met hetgeen gezegd werd.

De ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien wijst de Raad erop dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt, dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS, nr. 114.257 van 6 januari 2003 en RvS, nr. 128.986 van 9 maart 2004).

Het verslag van het verhoor geeft bovendien precieze en gedetailleerde gegevens van het relaas weer en er zijn geen aanwijzingen voorhanden dat er zich bepaalde tolk- of taalproblemen zouden voorgedaan hebben.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekers geen eenduidige verklaringen aflegden, wijst de Raad erop dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. De commissaris-generaal laat gelden dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die hem hebben doen besluiten van verzoekers de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Betreffende de tegenstrijdigheden over de bezoeken van de politie, wijzen verzoekers erop dat de commissaris-generaal terecht onderstreept dat verzoeker, T.M., nog zeer jong was. Ze stellen dat E.M., zijn vader, bovendien verklaard had dat zijn dochter een miskraam had gekregen door de bezoeken van de politie en daaruit voortkomende stress. Ze stellen dat de vader het dus niet zou hebben gehad over de aanwezigheid van zijn zoon.

De Raad stelt ook hier vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen; ze laten na op concrete wijze aan te tonen dat de jonge leeftijd van T.M. de onderling tegenstrijdige verklaringen kan opheffen.

De Raad herhaalt in dit verband dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het asielrelaas in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692, X). Bijgevolg blijft de vaststelling van de commissaris-generaal dat *“ondanks de relatief jonge leeftijd van uw zoon er gelet op de intensiteit van deze incidenten, een vader die zo’n 4 à 5 keer in de aanwezigheid van zijn zoon werd beledigd door politiemannen, (mag) worden verwacht dat uw zoon hiervan weet zou hebben”*.

Het argument dat verzoeker E.M., de vader, het niet had over de aanwezigheid van zijn zoon, vindt geen steun in het administratief dossier. In zijn nota van 19 juli 2012 (zie p. 6) wijst de commissaris-generaal er terecht op dat de vader tijdens het verhoor (zie gehoorverslag, p. 9) uitdrukkelijk bevestigde dat zijn zoon tijdens de bezoeken van de politie altijd aanwezig was.

Verzoekers slagen er bijgevolg niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen hun onderlinge verklaringen, welke steun vinden in hun administratieve dossiers, te weerleggen, zodat deze staande blijven.

Aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker E.M. onvoldoende op de hoogte is van de politieke gebeurtenissen in zijn land van herkomst na de manifestatie van 2 april 2011, verwijzen verzoekers naar de nota's van hun advocaat waaruit volgens hen blijkt dat verzoeker E.M. expliciet heeft gezegd dat er twee betogingen plaatsvonden in april 2011 maar dat hij zich voornamelijk uitsprak omtrent de betoging van 2 april 2012 en hem daaromtrent geen verdere vragen werden gesteld. Betreffende de inval op het hoofdkwartier benadrukken verzoekers dat ze op dat moment ondergedoken waren en ze vóór die inval, de stad verlaten hadden.

De inhoud van bedoelde nota's doet echter geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker E.M. verklaard had dat er na 2 april 2011 geen oppositiebewegingen meer hadden plaatsgevonden.

De nota van de advocaat is immers een éézijdig stuk waarvan de waarachtigheid niet kan worden nagegaan en dat trouwens opgesteld is door een partij wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, die in alle onafhankelijkheid oordeelt en waarbij de ambtenaar geen persoonlijk belang heeft.

Terecht merkt de commissaris-generaal in zijn nota van 19 juli 2012 op (zie p. 6) dat verzoeker E.M. bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manifestaties; waar hij eerst verklaarde dat er twee manifestaties plaatsvonden in april 2011, stelde hij onmiddellijk nadien dat er in april 2011 slechts één betoging plaatsvond op 2 april, en het hen daarna verboden werd om nog te betogingen.

Deze tegenstrijdigheid in samenhang met de onwetendheid aangaande de betoging die twee weken na 2 april 2011 plaatsvond -welke nochtans medegeorganiseerd werd door “Musavat” en waarbij de politie gewelddadig is tussengekomen en tientallen opposanten werden gearresteerd-, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid aan het beweerde politieke engagement van verzoeker E.M.

Met betrekking tot de inval op het hoofdkwartier, kan het verweer van verzoekers dat ze de stad inmiddels al hadden verlaten, evenmin worden aangenomen.

Verzoekers slagen er immers niet in op concrete wijze aan te tonen dat ze hierdoor niet op de hoogte konden zijn van de inval, temeer daar verzoeker E.M. volgens zijn verklaringen (zie verhoorverslag van 24 april 2012, p. 3, 5) in de periode dat hij ondergedoken leefde de politieke situatie nog volgde, contact had met leden van “Musavat” en hij zelfs bij het hoofdkwartier van “Musavat” in Baku is langsgegaan.

Aldus blijft de overweging in de beslissing dat *“redelijkerwijze verwacht (mag) worden dat u op de hoogte zou zijn van deze ernstige voorvallen die leden van uw partij toen kenden”* overeind, wat zich ook keert tegen de geloofwaardigheid van het politieke engagement van E.M. en bijgevolg ook aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers aangaande hun vluchtroute en de gebruikte reisdocumenten.

Verzoekers stellen dat ze een smokkelaar hebben betaald om illegaal de grens over te steken, dat ze niet weten of er een visum in hun paspoort stond en dit niet per se uitsluit dat dit visum nooit zou hebben bestaan, en dat ze de smokkelaar hebben betaald om zichzelf niet hoeven te bekommeren met dat soort details.

De Raad stelt ook hier vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en er niet in slagen hun verklaringen aannemelijk te maken.

De Raad deelt de motivering van de commissaris-generaal waar die stelt dat *“Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort valse document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring en deze van uw zoon volgens*

dewelke jullie niet weten hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het document die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig.”

Ook aangaande hun reisdocumenten herhalen verzoekers reeds eerder afgelegde verklaringen waarin zij verklaarden een smokkelaar te hebben betaald om de grens over te steken, zonder aannemelijk te maken dat hun paspoort geen visum bevatte.

Hun uitleg dat hun onwetendheid niet per se uitsluit dat een visum nooit zou hebben bestaan, wordt niet aangenomen.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het asielrelaas in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692, X).

Op basis van de verklaringen van verzoekers dat ze niet weten welke documenten voor hun reis werden aangemaakt, dat ze niet weten of er al dan niet een visum was, dat ze geen afspraak maakten met de passeur over wat ze dienden te zeggen indien ze tijdens een identiteitscontrole zouden ondergaan, oordeelde de commissaris-generaal terecht dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers niet meer informatie kunnen verschaffen hieromtrent.

Het vermoeden dat verzoekers hun paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hen verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop ze hun land verlaten hebben, verborgen te houden, wordt bijgevolg niet weerlegd. De commissaris-generaal wijst er in zijn nota (zie p. 7) terecht op dat de verklaringen omtrent de reisweg en omtrent de gebruikte documenten van primordiaal belang zijn om de voorgehouden vrees in te schatten.

Verzoekers betwisten ten slotte het oordeel in de bestreden beslissing dat de neergelegde documenten hun geloofwaardigheid niet kunnen herstellen.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal de bewijskracht die aan documenten zou moeten worden verleend, zonder reden heeft verminderd gezien hij de authenticiteit ervan niet direct betwist. Ze halen aan dat sommige stukken wel geen direct bewijs vormen van de vervolging maar op zijn minst het asielrelaas ondersteunen met betrekking tot de tijdslijn van hun relaas en hun politieke opinies en activiteiten.

De Raad herhaalt dat de verklaringen van verzoekers een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), quod non in casu.

De Raad wijst erop dat de neergelegde documenten in casu enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten maar op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Bovendien tonen verzoekers niet in concreto op welke wijze de bewijswaarde van de documenten werd verminderd en welke concrete waarde er dan wel aan de onderscheiden documenten moet worden gehecht.

De Raad gaat akkoord met de inschatting van de bewijswaarde die de commissaris-generaal over de neergelegde stukken werd gedaan: *“Uw identiteitskaart en deze van uw zoon bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. µ*

Uw lidkaart van Musavat en deze van uw zoon, het aanbevelingsattest van Musavat, en het attest dd. 05/01/2012 dat aantoont dat uw zoon sinds 25/11/2011 lid is van Musavat, tonen niet aan als zouden u en uw zoon de beweerdde problemen hebben gekend.

Het attest dd. 31/10/2005 dat u waarnemer was tijdens de parlementsverkiezingen van november 2005 toont niet aan als zou u toen de door u beweerdde problemen hebben gekend.

Het artikel dd. 05/01/2012 uit de krant Azadlyg omschrijft de problemen die bepaalde leden van Musavat n.a.v. betogingen in 2011 kenden maar levert geen informatie over uw persoonlijke problemen (zie CGVS p. 3).”

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor verhoor, dat ze tijdens dit verhoor op 24 april 2012 de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Azerbeidjaanse taal machtig is, in bijzijn van hun advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad bovendien vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich dan ook achter de weigeringsbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; de bewering van verzoekers dat de commissaris-generaal er niet voor heeft gezorgd dat de feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk werden geïnventariseerd en onderzocht, kan aldus niet worden bijgetreden.

2.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad ziet derhalve geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE